

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010015
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013010015.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: RINGIER AXEL SPRINGER Slovakia, a.s., so sídlom Prievozská ulica 14, Bratislava, zastúpený advokátom JUDr. Jánom Havlátom, Advokátska kancelária HAVLÁT & Partners, so sídlom Rudnayovo námestie 1, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, o oprávnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 18. decembra 2012, č. RP/086/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 18. decembra 2012, č. RP/086/2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 468,57,- Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Havláta, Advokátska kancelária HAVLÁT & Partners, so sídlom Rudnayovo námestie 1, Bratislava vedený v F. F., R., číslo účtu: XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 od právoplatnosti rozhodnutia.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiiu rozhodnutím zo dňa 18. decembra 2012, č. RP/086/2012 vydaným v správnom konaní č.: 346-PLO/O-4393/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/, h/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisiiu pokutu určenú podľa § 67 ods. 15, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 500 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1, písm. e/ tohto zákona tým, že dňa 13. júla 2012 v rámci svojej audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie tíví, poskytovanej prostredníctvom internetovej stránky www.cas.sk sekcia „tíví.sk“, poskytoval v rubrike Celebrity program U. F. na Slávikovi: Chcel šokovať, keď ďakoval za rastlinku?, ktorý svojim obsahom a spôsobom spracovania otvorene propagoval užívanie omamných látok. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisiiu „Uložením sankcie

nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila" a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku navrhovateľ namietal, že odporca v rozpore s § 24 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) napadnuté rozhodnutie nedoručil jeho právnomu zástupcovi, pričom plnomocenstvo na zastupovanie pre celé konanie svojho právneho zástupcu v konaní predložil, s poukazom na § 24 ods. 1 a § 71 ods. 1 správneho poriadku.

Navrhovateľ vyslovil názor, že v danom prípade neporušil § 19 ods. 1 písm. c/ (zrejme písm. e/) zákona o vysielaní a retransmisii, teda v rámci svojej audiovizuálnej mediálnej služby otvorene propagoval užívanie omamných látok, s poukazom na svoje stanovisko v podaní zo dňa 1. októbra 2012 a súčasne, že realizoval práva garantované čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru, pričom za výkon svojich subjektívnych práv nemôže byť postihnutý.

Výtýkal správnomu orgánu, že s argumentáciou navrhovateľa, resp. s jednotlivými výrokmami, ktoré boli obsahom programu, sa vysporiadal účelovo, keď jednotlivé argumenty navrhovateľa vytrháva z kontextu. S poukazom na svoju argumentáciu a citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii uviedol, že uvedenú právnu normu je potrebné interpretovať a najmä aplikovať v súlade so štandardom ochrany slobody prejavu a práva na informácie garantované čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor). Dôvodil, že pre stanovenie rozsahu a ochrany určitého základného práva alebo slobody je teda právne významný aj rozsah a obsah základného práva alebo slobody podľa medzinárodných dohovorov, ak je nimi Slovenská republika viazaná a Ústavu Slovenskej republiky nemožno vyložiť spôsobom porušujúcim medzinárodné záväzky štátu, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 28/96 z 12. mája 1997, sp. zn. PL ÚS 5/93, II. ÚS 94/95, II. ÚS 48/97. Citujúc čl. 26 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru a poukazom na právne názory Európskeho súdu vo veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Handyside z roku 1976, Lingens z roku 1986, Oberschlick z roku 1991, Voigt proti Nemecku z roku 1995, Dor a Dublin Well Woman proti Írsku z roku 1992, rozsudok vo veci Lehideux a Isorni proti Francúzsku z roku 1998, rozsudok vo veci Jersild proti Dánsku z roku 1994) a Bergens Tidende a ďalší proti Nórsku z roku 2000, ktoré citoval, uviedol, že § 19 ods. 1, písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii je potrebné aplikovať reštriktívne, pretože ide o výnimku z práva poskytovateľa audiovizuálnej služby na požiadanie poskytovať audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie slobodne a nezávisle (§ 15 zákona o vysielaní a retransmisii) a zo slobody prejavu a práva na informácie (čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru).

Vyslovil názor, že v danom prípade nedošlo k porušeniu § 19 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii, ergo nedošlo k otvorenej propagácii užívania rastliny Cannabis. Tvrdil, že predmetom informovania v uvedenom programe bolo verejnosti priblížiť interpreta oceneného v rámci celoštátnej ankety SLÁVIK a ten sa okrem svojho talentu zviditeľnil aj svojím kontroverzným poďakovaním „inšpirujúcej zelenej rastlinky". Dôvodil, že predmetom informovania boli teda otázky legitímneho verejného záujmu, v ktorej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 453/03, majúci za to, že je zrejmé, že účastník konania nielenže nesledoval cieľ otvorene propagovať užívanie rastliny Cannabis, ale sledoval cieľ informovať o otázkach legitímneho verejného záujmu a súčasne aj cieľ realizovať právo na informácie, podstatou ktorého je šírenie informácií o otázkach legitímneho verejného záujmu, poukazom na to, akým spôsobom účastník konania predmetnú tému spracoval. Tvrdil, že účelom programu nebolo schvaľovať alebo podporovať kontroverzné vyhlásenia speváka U. F., či schvaľovať alebo podporovať užívanie marihuany, ale účelom programu bolo na jednej strane pomenovať podľa všetkého priehľadný pokus speváka upútať na seba pozornosť a vytvárať okolo seba nády kontroverznosti a na druhej strane vysloviť názor, že o problematike užívania omamných látok je potrebné hovoriť otvorene, čo vyplýva z analýzy jednotlivých vyhlásení prezentovaných v programe, majúci za to, že popis objektívnej skutočnosti udalosť, ktorá sa udiala pred tisíckami divákov nemožno považovať za otvorenú propagáciu marihuany, v ktorej súvislosti poukázal na rozsudok Európskeho

súdu pre ľudské práva vo veci Pravoye Delo a Shtekel proti UKRAJINE z roku 2011.

Namietal, že žalovaný správny orgán definoval pojem „propagácia“ širokým v podstate všeobšiahlym spôsobom. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej obmedzenia prejavu a práva na informácie podľa druhého odseku čl.10 Dohovoru predstavujú výnimky a je potrebné ich interpretovať a aplikovať reštriktívne (napr. Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Handyside z roku 1976, Lingens z roku 1986, Oherschlick z roku 1991, Vögt proti Nemecku z roku 1995, Dor a Dublin Well Woman proti Írsku z roku 1992). Považoval za chybné východisko pre posudzovanie uverejnených informácií, ktoré si stanovil správny orgán, majúce za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v samom základe.

Za pochybenie správneho orgánu považoval aj to, že jednotlivé informácie uverejnené v rámci programu posudzoval izolovane bez ohľadu na kontext, v akom boli prednesené. Poukázal na judikatúrou Ústavného súdu SR (nález sp. zn. IV. ÚS 448/2012) a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudky vo veciach Feldek proti Slovenskej republike z roku 2001, Colaço Mestre a Sic proti Portugalsku v roku 2007, Perná proti Taliansku z roku 2003, Cumpănă a Mazăre proti Rumunsku z roku 2004). Taktiež považoval za účelové a nemajúce oporu v obsahu programu tvrdenia odporcu, že redaktorka danú tému komentovala veľmi zmierlivo, čím boli údajne vyjadrenia U. F. zľahčované, resp. dokonca ospravedlňované. Nesúhlasil ani s tvrdeniami odporcu o tom, že vyjadrenia U. F. označil navrhovateľ komentármi redaktorky za prirodzené a nevybočujú z medzi bežnej spoločenskej etiky, resp. redaktorka jeho vyjadrenia svojimi komentármi stavala do pozície bežnej súčasť každodenného života spoločnosti, čím ich údajne nepochybne zľahčovala a ospravedlňovala. Odmietal tvrdenia, že by redaktorka nejakým spôsobom zľahčovala alebo ospravedlňovala to, čo povedal U. F.. Tvrdiac, že i keď vyjadrenia redaktorky sú síce ironické, ale nie sú zľahčujúce alebo ospravedlňujúce, namietal, že odporca neodôvodnil, prečo považoval vyjadrenia redaktorky za také, aké uvádza v odôvodnení napadnutého rozhodnutia majúce za následok, že tieto tvrdenia odporcu sú nepodložené, čo robí napadnuté rozhodnutie neodôvodneným a nepreskúmateľným. Výtýkal odporcovi, že nevenoval náležitú pozornosť ani skutočnosti, že už samotný program bol nazvaný v polemickom tóne: „U. F. na Slávikovi: chcel šokovať, keď d'akoval za rastlinku ?“. S poukazom na tvrdenia redaktorky odvysielané v programe, uviedol, že tvrdenia správneho orgánu sú nepochopením toho, čo chcela redaktorka povedať, považujúc jeho tvrdenia, že navrhovateľ komentármi redaktorky označuje výroky U. F. za prirodzené a nevybočujú z medzi bežnej spoločenskej etiky, resp. redaktorka jeho vyjadrenia svojimi komentármi stavala do pozície bežnej súčasť každodenného života spoločnosti, čím ich údajne nepochybne zľahčovala a ospravedlňovala, za výsledok povrchnej, prvoplánovanej a účelovej analýzy správneho orgánu, ktorú je potrebné odmietnuť.

Taktiež nesúhlasil s postupom správneho orgánu, pokiaľ vyčítal navrhovateľovi, že poskytol priestor na vyjadrenie samotnej hlavnej postave kauzy teda spevákovi U. F.. V danej súvislosti poukázal na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Jersild proti Dánsku z roku 1994 a Bergens Tidende a ďalší proti Nórsku z roku 2000. Dal do pozornosti, že názor speváka na legalizáciu marihuany žiadnym spôsobom nevybočuje zo spoločenskej diskusie na túto tému. Poukazom na názor Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Jersild proti Dánsku z roku 1994 vyslovil názor, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore so štandardom ochrany slobody prejavu a práva na informácie. Uviedol, že uvedené rozhodnutie formulovalo mimoriadne významný štandard ochrany slobody prejavu a práva na informácia a to, že úlohou médií je šíriť všetky názory verejného významu bez ohľadu na to, či sú motivované nenávisťou alebo sú z iných dôvodov verejnosťou alebo orgánmi verejnej moci vnímane negatívne a i keď by podnecovanie k rasovej nenávisti alebo iné škodlivé prejavy nemali byť právnym systémom opomínané, ohnisko záujmu by malo byť zamerané na zdroj takýchto prejavov, ale nie na média, ktoré ich len reprodukurujú, majúc za to, že princípy uvedeného prípadu sú v plnom rozsahu aplikovateľné aj v danom prípade, a preto výroky U. F. samé osebe môžu byť posudzované ako negatívne, resp. zavrhnutiahodné a časť z nich bez legitímnej ambície na ochranu čl. 26 Ústavy SR alebo čl. 10 Dohovoru, avšak postihnutie navrhovateľa za ich šírenie, t. j. jeho postihnutie za šírenie výrokov iných, vážne ohrozuje prínos tlače k rozprave nad otázkami verejného záujmu. Trval na tom, že navrhovateľ nemal úmysel otvorene propagovať užívanie omamných látok a hoci výroky U. F. neboli sprevádzané otvorene odsudzujúcimi výrokmi redaktorky navrhovateľa, v každom prípade boli sprevádzané ironickými komentármi, ktoré vyjadrovali dešpekt ich autorky k správaniu a výrokom speváka, keď redaktorka nekomentovala otvorené hlásenie rasovej nenávisti, ale viac či menej skryté a viac či menej úprimné

vyjadrenia na tému užívania mäkkej drogy motivované podľa všetkého snahu vyvolať pozornosť verejnosti.

K podanému odvolaniu navrhovateľa sa odporca vyjadril tak, že navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ust. § 250q ods. 2 O.s.p. odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, ďalej mal za to, že jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k námietke, ktorou navrhovateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie bolo v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v paragrafe 25 ods. 5 správneho poriadku doručené len navrhovateľovi a nie jeho právnomu zástupcovi, uviedol, že je pravdou, že napadnuté rozhodnutie bolo doručované len navrhovateľovi, ktorá skutočnosť však nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď navrhovateľovi neboli upreté jeho procesné právo najmä právo podať opravný prostriedok.

K námietke navrhovateľa, že správny orgán sa s jeho argumentáciou vysporiadal spôsobom, kedy jednotlivé argumenty navrhovateľa vytrhával z kontextu a spôsobom, ktorý dezinterpretuje resp. účelovo interpretuje jednotlivé výroky, ktoré boli obsahom programu, odporca konštatoval, že ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia Rada sa v odôvodnení riadne vysporiadala so všetkými relevantnými argumentmi navrhovateľa, poukazujúc na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej súd (správny orgán) nemusí reagovať na každé tvrdenie účastníka konania a podstatné je, aby sa kvalifikovane vysporiadal s jeho relevantnými tvrdeniami.

Odporca nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa, že jeho zámerom nebolo podporiť užívanie marihuany, a preto nemohlo ísť o jej propagáciu a že predmetný program sledoval cieľ informovať o otázkach legitímneho verejného záujmu a súčasne aj ciele realizovať právo na informácie. Poukázal na dôvody Rady uvedené v napadnutom rozhodnutí (str. 4 a 5), ktorými sa vysporiadala s argumentom navrhovateľa ohľadne neexistencie zámeru na jeho strane, kde poukázala na všeobecne akceptovaný význam slova propagácia a stanovila jasnú a zrozumiteľnú metódu smerujúcu k zisteniu, či v programe došlo k propagovaniu užívania omamných látok, ktorá spočíva v posudzovaní obsahu a spôsobu spracovania odvysielaných informácií. Súčasne odporca uviedol, že Rada v dôvodoch napadnutého rozhodnutia (str.6) poukázala na skutočnosť, že z obsahu posudzovaného programu je zrejmé, že v ňom nedošlo len k informovaniu o vyjadrení U. F., ale aj k cieľnému vytvoreniu priestoru na prezentáciu jeho názorov týkajúcich sa marihuany, ktoré boli vykreslené komentármi redaktorky ako prirodzené nevybočujúce z medzí bežnej spoločenskej etiky, kde Rada poukázom na § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z. konštatuje, že nie je možné tvrdiť, že by existoval verejný záujem na zverejňovaní informácií, ktorými v predmetnom programe došlo k propagácii omamných látok.

Nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že by Rada účelovo interpretoval jednotlivé výroky, ktoré boli obsahom programu, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je evidentné, že Rada sa podrobne zaoberala obsahom predmetného programu ako celku ako aj jednotlivými výroky a až na základe podrobnej analýzy dospela k záveru o porušení § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2001, považujúc uvedený argument navrhovateľa ako účelový a nedôvodný.

Odporca taktiež nesúhlasil s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal že Rada v napadnutom rozhodnutí vymedzila pojem propagácie širokým podstate vše obsahlym spôsobom. Uviedol, že Rada v napadnutom rozhodnutí (str. 4) pri interpretácii pojmov použitých v zákone č. 308/2000 Z. z. musí vždy primárne vychádzať z ich obvyklého obsahu, teda z obsahu, ktorý by im prisúdil priemerne disponovaný jedinec, poukazom na vymedzenie pojmu propagácia v Synonymickom slovníku slovenčiny a v Akademickom slovníku cudzích slov, na základe čoho možno konštatovať, že vo všeobecnosti sa pod pojmom propagácia rozumie odporúčanie, ponúkание, hlásanie, rozširovanie. Konštatoval, že skutočnosť či konkrétny komunikát propaguje užívanie omamných látok je v prípade poskytovania audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie podnikateľskými subjektmi možno zistiť najmä z jeho obsahu a spôsobu jeho spracovania, pričom pri postihu za správny delikt spáchaný podnikateľskými subjektmi sa zámer určitým spôsobom konať nepreukazuje, nakoľko zodpovednosť za správny delikt je postavená na

objektívnej zodpovednosti, čo znamená, že úlohou Rady v správnom konaní nebolo preukazovať úmysel navrhovateľa nejakým spôsobom konať, ale posúdiť či k takémuto konaniu došlo, majúc za to, že vymedzenie pojmu propagácia Radou nie je možné označiť za extenzívne.

Ďalej odporca uviedol, že Rada svojím postupom zasiahla do slobody prejavu navrhovateľa v nevyhnutnej miere, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu princípu stanoveného judikatúrou ESLP. Nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že jednotlivé informácie uverejnené v rámci predmetného programu Rada posudzovala izolovanie bez ohľadu na kontext, v akom boli prednesené. Poukazom na dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že je zrejmé, že Rada neposudzovala jednotlivé výroky izolovanie, dajúc do pozornosti, že podkladom pre rozhodnutie bol záznam celého predmetného programu a jeho predpis/popis. Zdôraznil, že Rada sa podrobne venovala tým výrokom prezentovaným v rámci posudzovaného programu, ktorými došlo k propagácii omamných látok a tieto nevyhodnocovala a ani nemohla vyhodnocovať izolovane. Citujúc jednotlivé vyjadrenia U. F. uviedol, že jedine jeho posúdenie v kontexte s informáciami, ktoré mu predchádzali, ozrejmuje, o čom U. F. hovorí ako o požehnaní. Trval na tom, že záver uvedený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 5 a 6) o zmierlivom komentovaní vyjadrení U. F. redaktorkou mohol byť urobený len na základe analýzy celého programu, považujúc za prirodzené a logické, že Rada venovala pozornosť tým vyjadreniam, ktoré smerovali k propagácii užívania omamných látok, keďže práve v ich dôsledku došlo k porušeniu § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z..

Odporca nesúhlasil ani s námietkami, ktorými navrhovateľ namietal analýzu programu vykonanou Radou, ako aj, že Rada svoju kvalifikáciu výrokov redaktorky neodôvodnila, čím zaťažila svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou. Dajúc do pozornosti argument navrhovateľa, že jednotlivé výroky nie možné posudzovať izolovanie a pre riadnu analýzu programu je potrebné zohľadniť jeho obsah a spôsob spracovania jednotlivých informácií, tvrdil, že Rada v napadnutom rozhodnutí (str. 5 až 7) posúdila vyjadrenia redaktorky v kontexte celého programu, a preto záver Rady o zmierlivom komentovaní vyjadrenia U. F. redaktorkou, ktorými boli jeho výroky zľahčované či dokonca ospravedlňované resp., že komentármi redaktorky programu boli vyjadrenia U. F. označené za prirodzené a nevybočujúce z medzi bežnej spoločenskej etiky, vychádzajú z ich obsahu. Odporca analýzu vyjadrení redaktorky, ktorú ponúka navrhovateľ, považoval za účelovú bez opory v odvysielanom obsahu programu, vysloviac presvedčenie, že pri bežnom, resp. všeobecnom chápaní komentárov redaktorky nie je možné dospieť k záveru o ich kritickom ladení vo vzťahu k vyjadreniam U. F., keď z obsahu predmetného programu je tiež zrejmé, že ďaleko prekračovalo jednoduché konštatovanie o potrebe otvorene hovoriť o problematike užívania omamných látok, majúc za to, že Rada svoje posúdenie komentárov redaktorky riadne odôvodnila.

Nepovažoval za pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že v napadnutom rozhodnutí mu Rada vyčítala poskytnutie priestoru na vyjadrenie spevákovi U. F.. Uviedol, že na strane 6 napadnutého rozhodnutia Rada poukázala na skutočnosť, že účastník konania v predmetnom programe cielene vytvoril priestor na prezentáciu názorov U. F., týkajúcich sa marihuany, majúc za to, že problematickým nebolo poskytnutie priestoru uvedenému spevákovi, ale ciele vytváranie priestoru na prezentáciu jeho názorov, týkajúcich sa užívania omamných látok v spojení s komentármi redaktorky, ktorá tieto vyjadrenia zľahčovala.

K tvrdeniu navrhovateľa, že názor U. F. nevybočuje zo spoločenskej diskusie na túto tému odporca uviedol, že skutočnosť, či v spoločnosti prebieha diskusia o legalizácii marihuany v žiadnom prípade nemôže byť určujúcim faktorom pre posúdenie, či program svojím obsahom a spôsobom spracovania pôsobil vo vzťahu k tejto látke propagačne alebo nie.

Odporca nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa o aplikovateľnosti na daný prípad právne závery ESLP vyjadrené v rozsudku vo veci Jersild proti Dánsku. Uviedol, že Rada si je vedomá významnej úlohy tlače, resp. médií vo všeobecnosti pri napĺňaní práva verejnosti na informácie a to najmä v prípade otázok verejného záujmu, ako aj otázka drog v spoločnosti, keď význam médií a slobody prejavu a práva na informácie sa odzrkadľuje aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v ktorom Rada v súlade s judikatúrou ESLP ako aj ÚS SR posudzovala legalitu, legitimitu i proporcionalitu zásahu do slobody prejavu navrhovateľa.

Odmietol argumentáciu navrhovateľa, ktorou sa snažil vyvolať dojem, že v posudzovanom programe bola riešená seriózná téma, že ním išlo len o sprostredkovanie vyjadrení speváka U. F., ktoré však boli ironický skritizované, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k propagácii užívania omamných látok. Mal za to, že postoj redaktorky k vyjadreniam U. F. nie je možné v žiadnom prípade označiť za kritický, ale práve

naopak zľahčujúci, keď z informácií uvedených v napadnutom programe vyplýva, že U. F. svoj úspech spája s užívaním marihuany, potvrdil, že marihuana je pre niektorých ľudí požehnaním a redaktorka to okomentovala tak, že nie je nad čím sa pohoršovať, veď marihuana je už bez tak väčšine obyvateľov Slovenska dobre známa. Výslovil názor, že spojenie úspechu a užívania drog spolu so zľahčujúcim komentárom redaktorky nepochybne propaguje užívanie omamných látok, a preto vysielanie takýchto informácií je podľa § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vylúčené. Poukazovanie na rozhodnutie EŠLP vo veci Jersild proti Dánsku považoval za neadekvátne. Poukazom na uvedené rozhodnutie odporca uviedol, že hoci sa tlač, resp. médiá majú a musia podieľať na verejnej diskusii týkajúcej sa závažných spoločenských problémov, medzi ktoré patrí napríklad aj otázka drog v spoločnosti, nie je možné tolerovať, aby ich obsah propagoval rasizmus, užívanie drog, pričom EŠLP pri hodnotení programu nezabudol poukázať na skutočnosť, že program bol určený dobre informovaným recipientom. Súčasne poukázal na to, že cieľovou skupinou programu navrhovateľa boli práve mladí ľudia, pre ktorých je životný štýl hvizd šovbiznisu v mnohých aspektoch určujúci a na základe predmetného programu mohli nadobudnúť dojem, že užívanie drog je normálne a pre dosiahnutie spoločenskej prestíže dokonca žiaduce, a preto práve cieľené vytvorenie priestoru na prezentovanie názorov U. F. na užívanie drog v spojení s komentovaním jeho vyjadrení redaktorkou zmenilo informáciu o určitej skutočnosti (vyjadrenie U. F. na Slávikovi) na novú informáciu, ktorá propagovala užívanie omamných látok, dajúc do pozornosti, že v posudzovanom prípade si redaktorka (na rozdiel od prípadu Jersild proti Dánsku) nesplnila svoju povinnosť riadne informovať o určitej problematike, ale sa uchýlila sa k zľahčovaniu vyjadrení speváka U. F..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 346-PLO/O-4393/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa 30. októbra 2013 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1, písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č.: 346-PLO/O-4393/2012, vo veci možného porušenia § 19 ods.1, písm.e/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na internetovej stránke www.cas.sk sekcia „tivi.sk“ v rubrike Celebrity poskytol program U. F. na Slávikovi: Chcel šokovať, keď ďakoval za rastlinku ?, ktorý vzhľadom na svoj obsah a spôsob spracovania mohol otvorene propagovať užívanie omamných látok. Navrhovateľ vo vyjadrení podanom v správnom konaní namietal, že sankčné trestanie správneho orgánu je v danom prípade neodôvodniteľné, považujúc ho za porušenie jeho ústavného práva zakotveného v čl. 26 ods. 1, 2 Ústavy SR a práva podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru a súčasne je rozpore s judikatúrou Európskeho súdneho dvora s poukazom na rozhodnutia Európskeho súdu vo veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Lingens z roku 1986, Oberschlick z roku 1991, Vogt proti Nemecku z roku 1995, Dor a Dublin Well Woman proti Írsku z roku 1992, rozsudok vo veci Lehideux a Isorni proti Francúzsku z roku 1998, rozsudok vo veci Jersild proti Dánsku z roku 1994 a Bergens Tidende a ďalší proti Nórsku z roku 2000. Mal za to, že v zmysle uvedeného je potrebné § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vykladať reštriktívne, pretože ide o výnimku z práva poskytovateľa audiovizuálnej služby na požiadanie poskytovať audiovizuálnu službu na požiadanie slobodne a nezávisle a zo slobody prejavu a práva na informácie. Poukazom na to, že propagácia vo všeobecnom chápaní je zámerné rozširovanie myšlienok, názorov za účelom dosiahnutia stanoveného cieľa, uviedol, že aby išlo o propagáciu, dokonca o propagáciu otvorenú, musí byť preukázané, že vysielanie predmetného programu sledovalo cieľ podporiť užívanie marihuany, avšak účastník konania takýto cieľ nesledoval. Považoval za dôležité poukázať aj na to, akým spôsobom účastník konania

predmetnú tému spracoval, tvrdiac, že účelom programu nebolo schvaľovať alebo podporovať kontroverzné vyhlásenie speváka U. F., či schvaľovať alebo podporovať užívanie marihuany, ale účelom programu bolo na jednej strane pomenovať podľa všetkého priehľadný pokus speváka upútať na seba pozornosť a vytvárať okolo seba nádych kontroverznosti a na druhej strane vysloviť názor, že o problematike užívania omamných látok je potrebné hovoriť otvorene. Tvrdil, že popis objektívnej skutočnosti, udalosti, ktorá sa udiala pred tisíckami divákov, nemožno považovať za otvorenú propagáciu marihuany, poukazom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pravoye Delo a Shtekel proti UKRAJINE z roku 2011, podľa ktorého je právom novinárov šíriť tvrdenia vykonané inými, šíriť informácie publikované na internete a komentovať skutočnosti, ktoré boli na internete uverejnené. Vyslovil názor, že predmetným programom účastník konania nesledoval cieľ otvorene propagovať užívanie rastliny Cannabis, ale sledoval cieľ informovať o otázkach legitímneho verejného záujmu a súčasne aj cieľ realizovať právo na informácie, podstatou ktorého je šírenie informácií o otázkach legitímneho verejného záujmu. Nedošlo teda k otvorenej a ani skrytej propagácii užívania drog. Odporca rozhodnutím zo dňa 18. decembra 2012, č. RP/086/2012 rozhodol tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.15, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 500 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1, písm. e/ tohto zákona tým, že dňa 13. júla 2012 v rámci svojej audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie tvi, poskytovanej prostredníctvom internetovej stránky www.cas.sk sekcia „tvi.sk“, poskytoval v rubrike Celebrity program U. F. na Slávikovi: Chcel šokovať, keď ďakoval za rastlinku?, ktorý svojím obsahom a spôsobom spracovania otvorene propagoval užívanie omamných látok. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že Rada pri posudzovaní, či navrhovateľ predmetným programom sa dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 19 ods. 1, písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vychádzal z právnej úpravy vyplývajúcej zo zákona o vysielaní a retransmisii, z čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Poukazom na vyjadrenia speváka U. F. a komentáre redaktorky, ktoré odzneli v tomto programe a ktoré vyplývajú z prepisu/popisu programu, Rada mala preukázané, že nepochybne bola nimi rozširovaná, hlásaná myšlienka pozitívneho vplyvu marihuany minimálne pri určitej skupine ľudí, rovnako bola marihuana vyzdvihovaná nad alkohol a bola prezentovaná potreba jej legalizácie, takže je možné konštatovať, že bola v podstate odporúčaná, uvedené vyjadrenia boli pritom prezentované verejne. Podľa názoru Rady propagačný charakter programu bol nepochybne umocňovaný tým, že autorom uvedených vyjadrení je veľmi populárna osobnosť zábavného biznisu, o čom svedčí aj jej úspech v ankete Slávik a rovnako tak počet avizovaných verejných vystúpení a nakoľko sa jedná o interpreta hip-hopovej scény a člena populárnej skupiny H16, tento subjekt má celkom zrejme značný vplyv na veľkú skupinu najmä mladých ľudí, pre ktorých je rešpektovanou osobnosťou a vzorom najmä pokiaľ sa jedná o životný štýl. Rada konštatovala, že rovnako redaktorka programu danú tému komentovala veľmi zmierlivo, čím boli vyjadrenia U. F. do veľkej miery zľahčované, resp. boli verejne otvorene ospravedlňované, majú za to, že z prepisu/popisu skutkového stavu je zjavné, že jednak obsah, ale rovnako aj spôsob spracovania dávali posudzovanému programu vo vzťahu k užívaniu marihuany propagačný charakter. Podľa názoru Rady v danom prípade nie je možné tvrdiť, že by účastník konania o otázkach verejného záujmu len informoval, keď z posudzovaného programu je zjavné, že účastník konania následne cielene vytvoril priestor na prezentáciu názorov U. F. týkajúcich sa marihuany a sám tieto vyjadrenia označil komentármi redaktorky programu za prirodzené a nevybočujúce z medzí bežnej spoločenskej etiky, majú za to, že takéto konanie už nie je možné považovať za jednoduché verejné prezentovanie informácií, ktoré sa reálne odohrali, a na ktorých zverejnení existuje verejný záujem. Taktiež mal za to, že nie je možné tvrdiť, že by existoval akýkoľvek verejný záujem na zverejňovaní popísaných informácií a to ani v súvislosti s realizáciou práva na slobodu prejavu a rovnako takto spracovaný program nie je možné považovať len za šírenie tvrdení vykonaných inými, či publikovaných na internete a ich komentovanie, keď je zjavné, že redaktorka programu cielene vytvárala priestor na prezentáciu uvedených vyjadrení, teda nejednalo sa o preberanie už existujúcich a zverejnených informácií prípadne ich komentovanie, ale o vytváranie nových informácií a ich následné šírenie. Rada zdôraznila, že tvrdenie účastníka konania, že redaktorka vyjadrila dešpekt k obdobným vyhláseniam

známych osobností, nie je pravdivé, keď z tvrdení redaktorky je zrejmé, že vyjadrenia U. F. komentovala v podstate pozitívnym spôsobom tvrdiac, že takéto vyjadrenie nie je spôsobilé vyvolať u verejnosti rozruch, nakoľko marihuana je v povedomí občanov veľmi známa, čím vyjadrenia U. F. boli postavené do pozície bežných, úplne prirodzených tvrdení. Konštatovala, že skutočnosť, či v spoločnosti prebieha diskusia o legalizácii marihuany v žiadnom prípade nemôže byť určujúcim faktorom pre posúdenie, či program svojim obsahom a spôsobom spracovania pôsobil vo vzťahu k tejto látke propagačné, alebo nie. Poukazom na to, že v posudzovanom programe evidentne došlo ku kolízií viacerých právom chránených záujmov, a to práva účastníka konania na slobodu prejavu, ústavou chráneného záujmu na ochrane verejného poriadku a mravnosti, Rada uviedla, že v tejto súvislosti bolo potrebné posúdiť, či dôležitosť informácie predkladanej verejnosti zodpovedala metódam a prostriedkom, ktoré zvolil účastník konania pri spracovaní príspevku, na základe ktorého posúdenia aplikáciou zákonom dovoleného správneho uváženia Rada dospela k záveru, že odvysielané informácie, tak obrazové ako aj slovné otvorene propagovali užívanie marihuany ako omamnej látky v takej miere, v akej to predpokladá zákonná dispozícia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. a z tohto dôvodu je obmedzenie slobody prejavu v podobe vyvodenia deliktuálnej zodpovednosti voči účastníkovi konania nevyhnutné, nakoľko odôvodňuje naliehavú potrebu a sleduje legitímny cieľ. Konštatovala, že pri právnických osobách sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt) a okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania. Poukazom na § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. uviedla, že účastník konania nebol za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. v čase spáchania predmetného správneho deliktu sankcionovaný. Rada pri určovaní výšky sankcie vzala do úvahy najmä rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia, trvanie a následky porušenia povinnosti, závažnosť správneho deliktu, spôsob porušenia povinnosti účastníkom, či došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Výšku uloženej sankcie v rámci zákonom stanoveného rozpätia Rada považovala za plne odôvodnenú.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ, ktorý je predmetom súdneho prieskumu.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 19 ods. 1, písm.e/ zákona o vysielaní a retransmisii otvorene alebo skrytou formou propagovať

alkoholizmus, fajčenie, užívanie omamných látok, jedov a prekursorov alebo zľahčovať následky užívania uvedených látok.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d) pokutu, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e)].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 15 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu poskytovateľovi audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie od 500 eur do 40 000 eur, ak a) poskytuje prostredníctvom svojej audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie programy a iné zložky audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si síce zadovážil dostatok skutkových okolností, avšak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa náležite nevyporiadal so všetkými základnými otázkami nastolenými navrhovateľom ako účastníkom správneho

konania, ktoré namietal vo svojom stanovisku k začatiu správneho konania, z ktorých dôvodov je potrebné záver odporcu považovať za predčasný, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s názorom navrhovateľa, že sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť, keďže informovanie verejnosti o veciach verejného záujmu vykonávané prostredníctvom hromadných informačných prostriedkov patrí k významným nástrojom kontroly moci, avšak zároveň aj k základným zárukám, ktoré bránia najrôznejším formám deformácie spoločenského vývoja, s tým že Ústava Slovenskej republiky a medzinárodné zmluvy zakotvujúce ochranu slobody prejavu a práva na informácie predstavujú dostatočný právny základ na vytvorenie a uplatňovanie takého štandardu ochrany.

Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcom prednosť pred zákonom. V danej súvislosti najvyšší súd však dáva do pozornosti, že ústavné konštatovanie, že určené medzinárodné zmluvy (aj Dohovor), s ktorými vyslovila súhlas Národná rada SR, boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom a ktoré sú priamo vykonateľné majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky znamená, že ústavodarca pokladá tieto zmluvy nielen za súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky, ale tiež, že v hierarchii právnych noriem im priznáva miesto medzi ústavou (ústavnými zákonmi) a zákonmi Národnej rady Slovenskej republiky. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 5 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z. z., v rozsahu ochrany osobnostných práv v Občianskom zákonníku, ako aj v rozsahu trestnoprávnej ochrany v Trestnom zákonníku, pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z. z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z. z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.).

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za dôvodné námietky navrhovateľa, ktorými namietal, že Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nevyporiadala so všetkými zásadnými otázkami vznesenými v jeho stanovisku k začatiu správneho konania, majúce za následok nepreksumatelnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že navrhovateľ vo vyjadrení k začatiu správneho konania namietal, že sankčné trestanie správneho orgánu je v danom prípade neodôvodniteľné a považoval ho za porušenie jeho ústavného práva zakotveného v čl. 26 ods. 1, 2 Ústavy SR a práva podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru a súčasne za rozporné s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutia

Európskeho súdu vo veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Lingens z roku 1986, Oberschlick z roku 1991, Vögt proti Nemecku z roku 1995, Dor a Dublin Well Woman proti Írsku z roku 1992, rozsudok vo veci Lehideux a Isorni proti Francúzsku z roku 1998, rozsudok vo veci Jersild proti Dánsku z roku 1994 a Bergens Tidende a ďalší proti Nórsku z roku 2000; vyslovil názor, že v zmysle uvedeného je potrebné § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vykladať reštriktívne, pretože ide o výnimku z práva poskytovateľa audiovizuálnej služby na požiadanie poskytovať audiovizuálnu službu na požiadanie slobodne a nezávisle a zo slobody prejavu a práva na informácie; ďalej tvrdil, že popis objektívnej skutočnosti, udalosti, ktorá sa udiala pred tisíckami divákov, nemožno považovať za otvorenú propagáciu marihuany, pričom poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pravoye Delo a Shtekel proti UKRAJINE z roku 2011. Odporca v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že pri posudzovaní, či navrhovateľ predmetným programom sa dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 19 ods. 1, písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z., vychádzal z právnej úpravy vyplývajúcej zo zákona o vysielaní a retransmisii, z čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Odporca poukazom na to, že v posudzovanom programe evidentne došlo ku kolízií viacerých právom chránených záujmov, a to práva účastníka konania na slobodu prejavu, ústavou chráneného záujmu na ochrane verejného poriadku a mravnosti, dospel k záveru, že odvysielané informácie, tak obrazové ako aj slovné otvorene propagovali užívanie marihuany ako omamnej látky v takej miere, v akej to predpokladá zákonná dispozícia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. a z tohto dôvodu bolo obmedzenie slobody prejavu v podobe vyvodenia deliktuálnej zodpovednosti voči účastníkovi konania nevyhnutné, nakoľko odôvodňoval naliehavú potrebu a sledoval legitímny cieľ, upriamiac pozornosť na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lingens v. Rakúsko. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by odporca posudzoval porušenie právnej povinnosti kladenej navrhovateľovi za vinu aj z hľadísk výkladu čl. 10 Dohovoru Európskym súdom pre ľudské práva, pričom judikatúre Európskeho súdu, na ktorú poukazoval navrhovateľ vo svojom vyjadrení, nevenoval žiadnu pozornosť.

Vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu najvyšší súd takýto postup žalovaného správneho orgánu nemohol považovať za súladný so zákonom, keďže uloženie sankcie účastníkovi konania je zásadný zásah do jeho práv a právom chránených záujmov, a preto v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v súlade s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) bolo povinnosťou žalovaného venovať náležitú pozornosť, či uloženie sankcie bolo súladné aj s čl. 10 Dohovoru a to aj v zmysle výkladu čl. 10 Dohovoru Európskym súdom pre ľudské práva. Pokiaľ správny orgán uložil navrhovateľovi sankciu za porušenie právnej povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1, písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci svojej audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie poskytoval program, ktorý svojím obsahom spracovania otvorene propagoval užívanie omamných látok, bolo jeho povinnosťou aj náležite zdôvodniť kolíziu zásahu do práva navrhovateľa na slobodu prejavu a práva na informácie s nevyhnutnou ochranou verejného záujmu a to vzhľadom na štandardný výklad čl. 10 Dohovoru Európskym súdom pre ľudské práva. V danej súvislosti súd dáva do pozornosti, že napriek tomu, že judikatúra Európskeho súdu nie je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, postup a rozhodovanie orgánov verejnej moci v rozpore s jeho judikatúrou, môže mať za následok, že Európsky súd pre ľudské práva rozhodne tak, že takýmto postupom (rozhodnutím) došlo k porušeniu práva garantovaného Dohovorom. Keďže v danom prípade odporca nepostupoval naznačeným postupom, zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov. Otázkou náležitého odôvodnenia rozhodnutia sa už viackrát zaoberala judikatúra najvyššieho súdu ako aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky v ustálenej judikatúre problematike týkajúcej sa povinnosti súdov (čo možno aplikovať aj na orgány verejnej správy) náležite zdôvodniť svoje rozhodnutie venoval značnú pozornosť. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. sp. zn. III. ÚS 36/2010 konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (teda aj orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť, spôsobom zakotveným v zákonom ustanovení. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a

právnymi závermi na strane druhej.

Správny orgán by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Správny orgán je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/08) a tým musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, na ktorú skutočnosť poukazuje Ústavný súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

S poukazom na uvedené odvolaciemu súdu sa javí odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v danej veci ako jednostranné a formalistické, a teda ako zjavne nezdôvodnené a tým aj nesúladne s právami v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

V danej súvislosti však najvyšší súd dáva do pozornosti navrhovateľa, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii. V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné preukázanie skutku, ktorým účastník správneho konania sa dopustil porušenia zákona a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu podľa § 250q ods. 2, O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, nakoľko bol v tomto konaní úspešný. Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia, ktoré boli vyčíslené právnym zástupcom navrhovateľa písomným podaním doručeným súdu dňa 4. novembra 2013. Súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške vyčíslenej jeho právnym zástupcom za 3 úkony právnej služby, prevzatie a príprava, podanie opravného prostriedku a účasť na pojednávaní dňa 30. októbra 2013, kde si právny zástupca uplatnil za jeden úkon á 130,16 Eur (ust. § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), t. j. 390,48 Eur + režijný paušál 3 x 7,81 Eur (§ 15 citovanej vyhlášky) a 20% DPH (§ 18 ods.3 citovanej vyhlášky) t. j. spolu 468,57 Eur. Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu trov konania na zaplatenom súdnom poplatku v sume 500 eur. Súd navrhovateľovi nepriznal náhradu za súdny poplatok, pretože navrhovateľovi nevznikla poplatková povinnosť podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný, pričom navrhovateľ v danej veci bol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.